

s'havia de considerar amb dret per a fer un concurs per nomenar sota la seva exclusiva iniciativa a un tècnic dels coneixaments i aptitud del qual no estava capacitada per jutjar, i no són suficients en aquests casos les informacions indirectes que es puguin adquirir.

Com a principi s'ha d'acceptar forçosament que aquests concursos han d'ésser amb la col·laboració imprescindible dels metges. Les Juntes, Patronats, Administracions, etc., d'organitzacions, entitats i establiments on se presti assistència facultativa, malgrat tota la seva autoritat, no tenen dret a confiar la vida d'aquelles persones, que elles mateixes volen protegir, a menys que no tinguin l'absoluta seguretat, comprovada per qui pot i ha de fer-ho, que són aptes per vetllar una cosa tan sagrada. A tal extrem, que els metges han de recabar com un dret la participació que els correspon en aquests concursos i sota cap concepte poden fer-ne abandó sense incórrer en una greu responsabilitat. Recabant aquest dret, des d'un principi s'aconsegueix que en tots els casos es pensi d'igual forma, arribant al fi, no per sobradament lògic i paradoxal massa oblidat, de que en les qüestions mèdiques els metges són l'única autoritat.

Sota aquest principi, doncs, es d'aprovar l'acord del metges de la Secció Capital del Col·legi de Tarragona de no sol·licitar la vacant de la plaça de metge Director de l'Hospital Civil, mentre la Junta del mateix no dongués les garanties que amb justícia es reclamaven i és de lamentar que aquest acord no tingués l'eficàcia que s'esperava per culpa de procediment, per no haver-se plantejat en deguda forma i deixar un marge legalment franquejable.

L'acord prè en forma irregular, o sigui, sense moure's dels límits de la Secció Capital del Col·legi de metges de la província de Tarragona, sense haver-hi donat l'amplitud i publicitat que des de dit Col·legi podia irradiar a tota la província i que des del Sindicat de Metges hauria irradiat a tot Catalunya, es lògic que únicament obligava als que hi intervingueren i, per tant, deixà en llibertat a tots aquells companys que ni directament ni indirecta restaven compromesos i que ni tan sols en tenien coneixement.

En conseqüència, des d'un punt de vista estrictament legal, l'actual Director de l'Hospital, metge no pertanyent a la Secció Capital del Col·legi, podia sol·licitar la plaça tal com

féu, no essent possible imposar-li el compliment de l'acord i sí únicament la conveniència de sumar-se a l'actitud dels companys, sempre que aquesta se li patentitzés en deguda forma, si bé que per companyonia i en profit de la finalitat que es perseguia, prescindint de tots els formulismes, creiem que al tenir coneixement de l'acord, fos com fos, s'havia d'haver sumat a l'actitud dels metges tarragonins.

Acceptada la plaça pel nou Director, s'inicien un seguit de faltes deontològiques per ambdues costats que arriben a borrar els termes principals de la qüestió, s'accentua l'apassionament i ambdues parts perden en aquest aiguabarreix les posicions més sòlides de raó i de justícia que tenien, lliurats per complet a les incidències d'una lluita llastimosa davant de l'opinió pública i completament infructuosa, oblidant que, si el metge té el dret de pretendre l'estimació dels seus companys i l'efectiva gratitud dels seus clients, deu, per ser-ne digne, inspirar-se en tots els seus actes en els principis que constitueixen l'essència de la Deontologia, i que els mancaments d'altri no justifiquen mai els propis mancaments.

Des d'aquest moment, els metges que han protestat del nomenament de Director comencen a estar disconformes amb l'actuació de l'Hospital Civil. I en aquest punt principalíssim, fonamental, creiem necessari aplicar-li tota la nostra atenció, examinant aquesta qüestió, no tal com la veuen els metges tarragonins des de llur situació, sinó sota el punt de vista, més enlairat, del Sindicat de Metges de Catalunya i d'acord amb els principis i normes universalment acceptats per tota la classe mèdica.

Els Hospitals, oficials o privats, han d'ésser establiments destinats a l'assistència mèdica gratuïta solament dels pobres. L'ideal és que als Hospitals únicament s'hi acullin els que estiguin en aquesta condició, perquè, a part de l'interès de la classe, cal considerar que la presència dels malalts distingits, significa per aquests una diferència de comoditats i privilegis que forçosament repercuteixen en la moral del malalt pobre.

No obstant, algunes circumstàncies especials (urgència la manca d'altre lloc a la localitat que reuneixi les condicions adequades per la bona assistència, accidents i sinistres, transeunts, etc.) poden fer tolerable l'assistència als Hos-